

גליון 707
שנה י"ד תשפ"וסיפורי
צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ק ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

הכותי שבא לנסות את רבי ישמעאל כותי אחד שמע על ר' ישמעאל פותר החלומות, אמר האיש בלבו אלך ואצחק על יהודי זקן זה. הלך אליו ואמר לו, ראיתי בחלומי ארבעה עצי ארזים, וארבעה עצי שקמים וקני סוף, ושורות של תבן, גם ראיתי שור רוכב עליהם, ואני הייתי שם ישן ולא ישן. ראה ר' ישמעאל שהאיש רוצה ללעוג לו, ואמר תיפח רוחו של האיש הזה, שלא ראה כל זאת בחלום, אלא רק רוצה לנסות אותי, ואף על פי כן החליט שלא ייצא ריקם מלפני. פנה אל הכותי ואמר לו, ארבעת עצי הארזים הם ארבעה צדדים של המיטה, וארבעת עצי השקמים הם ארבעה כרעי המיטה, והקנים הם רגלי המיטה, משא של תבן מונח על הקנים, השור שראית הוא העור השטוח על התבן, ואתה יושב על המיטה ישן ולא ישן, כלומר, לא תוכל לחיות וגם לא תוכל למות. וכך אמנם היה לאותו רשע.

(עפ"י ירושלמי מעשר שני פ"ד)

פרשת השבוע

ברך עד מאד. יום אחד ערך חשבון נפשו שכל כך הרבה לחטוא ולפשוע, עד שכל שבעת מדורי גיהנום ושאל לא יספיקו בשבילו, והיה דואג ומתמרמר. עוד הוא מחשב חשבוננו, נכנסו ובאו לחדרו חמשה מתלמידיו הקדושים והם: ה"חווה" הקדוש מלובלין, הרה"ק ה"אוהב ישראל" מאפטא, הרה"ק רבי מנחם מענדל מרימינוב, המגיד הקדוש מקונויץ, והרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זיע"א. שמח בהם רבי אלימלך, נחה דעתו ואמר, תהילה להשי"ת בזכות תלמידיי אלה מקוה אנכי להינצל מדינה של גיהנום, שכבר אמרו, לא יהא הרב בגיהנום ותלמידיו בגן עדן, ועדיין לא נרגע כליל, אבל מנין אקח חלק לעולם הבא טען רבי אלימלך עם עצמו. כעבור רגע נצנץ במוחו רעיון ואמר: הלא הקב"ה הוא הבעל צדקה הגדול ביותר, וכשמדובר בעניי של עוה"ב הרי אני העני הגדול ביותר מכל העולם, ברי איפוא שה' יתן לי מאוצרו הטוב אוצר מתנת חנם. ענה הרבי מאפטא ואמר לחבריו שעמדו לידו, אין זו אלא מידתו של אברהם אבינו, ה' אמר לו "שכרך הרבה מאד" ועליו נאמר "ויחשוב לו צדקה" כלומר אברהם חשב שה' נותן לו חלק לעוה"ב בתורת צדקה.

וישמע אברם כי נשבה אחיו וגו' וירדה עד דן וגו' (י"ד - י"ד - ט"ז)
הרה"ק רבי אליהו הכהן בעל "שבט מוסר" זיע"א סיפר על אביו הרה"ק רבי אברהם שלמה האיתמרי מאיזמיר זיע"א, שהיה זהיר ומשתדל מאד במצות פדיון שבוים, מנהג מיוחד במינו היה נוהג כל ימיו בערבי שבתות, היה מפקיד סכומים גדולים בידי הנהלת בית האסורים בתור ערבון על מנת שזו תשחרר את האסירים היהודים למשך יום השבת, כדי שיוכלו לשבות שבתם בחיק המשפחה. כמה פעמים אירע שהאסירים ברחו ולא חזרו לאחר השבת, והיה רבי אברהם שלמה מפסיד את דמי הערבון שהפקיד עבורם. קרה גם כשלא היה בידו הסכום הנדרש לשחרר את האסיר, נכנס רבי אברהם שלמה במקומו וישב בבית האסורים, ואילו את האסיר שלח לשבות בביתו בשמחה ובטוב לב. אולם כשנודע בעיר דבר מאסרו של הרב רעשה וגעשה העיר, ובני הקהילה מיהרו לאסוף כסף לשחרר את רבם הגדול רבי אברהם שלמה.

ויחשבה לו צדקה (ט"ו - ו')
מסופר: ידוע שהרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א היה שפל רוח ושפל

זמני השבת

פרשת לך

זמני כניסת השבת

ירושלים: 4:15 ת"א: 4:29

זמני יציאת השבת

ירושלים: 5:27 ת"א: 5:28 ר"ת: 6:03

ועתה מהירו והסתלקו. מהירו להסתלק מכאן

מסופר: פעם אחת קרא הרה"ק רבי שניאור זלמן "בעל התניא" זיע"א לאחד מחסידיו ששמו היה ר' זלמן, כדי לשגרר למסע של איסוף כספים למטרה חשובה, הרבי ברך אותו ואיחל לו הצלחה, והזהירו לא לבלות את הלילה במקום בו דלת הכניסה נמצאת בצד מזרח. ר' זלמן השתומם למשמע ההוראה, אולם כחסידי קיבל ולא שאל שאלות. התלמיד שכר בעל עגלה ויצא לדרכו הארוכה והקשה, הוא היה מאושר על כי נפל בחלקו למלא את שליחות הרבי, ולא שת לכו לקשיים שדבר זה יהיה בוודאי כרוך בהם, וכך הוא נסע מעיר לעיר ומכפר לכפר, בכל מקום אליו הגיע קיבלו את פניו בשמחה וידידות, היהודים היו שמחים להפקיד בידו את תרומותיהם למטרה כה נעלה ולהיות שותפים ל"בעל התניא" במצווה הגדולה, אולם ר' זלמן לא היה רק אוסף כספים, הוא הביא ליהודי העיירות והכפרים מילת עידוד ברכה ודברי נועם מהרבי, ובוה עורר את רוחם וחיוקם בעבודת השם וקיום המצוות, הוא חזר בפניהם על דברי התורה של הרבי והפיץ את תורת החסידות ודרכי עבודת השם בשמחה והתלהבות בקרב ההמונים, כשסיים את המלאכה כמתוכנן, יצא ר' זלמן בדרכו חזרה אל הרבי, באמתחתו היה הכסף שיסייע בידי משפחות עניות רבות לקיים את נפש ונפש ילדיהן.

יום אחד בהיותם בדרך הוא ובעל העגלה, תר ר' זלמן אחרי אכסניה בה יוכלו לבלות את הלילה כדי להמשיך לנסוע למחרת, אולם הלילה ירד במהירות והם היו בדרכם שעברה במעבה יער, זה הגביר את החושך שאפף אותם, ועד מהרה התברר לעגלון שהתנמנם כנראה קמעה, כי תעו בדרך ולא ידעו כיצד לצאת מהיער ולעלות על דרך המלך. פחד גדול נפל עליהם ור' זלמן החל דואג ומיצר, שהרי הוא נושא עמו סכום כסף גדול עבור רבו, דאגתם של השניים נתחלפה חיש מהר בשמחה, כאשר הבחינו באור שהאיר לא רחוק, הם הלכו לכיוון האור, והגיעו אל בית שהיה מואר בחמימות, ועשה רושם של אכסניה נאותה ביער החשוך, הם ירדו מהעגלה ודפקו בדלת וראה זה פלא, יהודי קשיש פתח להם את הדלת והזמינם להיכנס פנימה, ר' זלמן התפלל על הימצאות יהודי במעבה היער, אך הוא שמח כמובן שיש לו מקום בו יוכל להניח את ראשו ללינת לילה. כשרצה ר' זלמן להתפלל תפילת ערבית, שאל את היהודי המארח באיזה כיוון הוא מורח? כדי שיוכל להפנות את ראשו לשם בעת התפילה, היהודי הראה לו על הדלת באומרו כי זהו צד מזרח, ר' זלמן נתמלא פחד כשזכר מדברי רבו שלא ללון בבית בו הדלת נמצאת בצד מזרח, בינתיים נכנס גם העגלון ואף הוא התכוון לתפילת ערבית אחרי שהכניס את החפצים מהעגלה, אולם ר' זלמן פקד עליו לשוב ולהוציא את החפצים ולשימם על העגלה כי הם ממשיכים מיד בדרכם.

לאן אנחנו נלך עתה לעת לילה? שאל העגלון המשתומם, אל תשאל כל שאלות, עשה מה שאמרתי לך אמר ר' זלמן. העגלון נטל את החפצים ועמד ללכת, אולם ברגע זה הופיע היהודי המארח בפתח הבית וחסם את הדלת בגופו, לא, ידידי הטובים, אין אתם הולכים לשום מקום, אמר להם כשחיוך מרושע מרחף על שפתיו, אתם תישארו פה בין אם אתם רוצים ובין אם לאו, אני מחבב אורחים בלתי צפויים, אני נותן להם להיכנס אך אין אני נותן להם לצאת, וסגר עליהם את הדלת מבחוץ ונעלה במנעול וברייח.

רק עתה נתברר לר' זלמן ולעגלון גודל הסכנה בה הם נתונים, הם הבחינו עתה בסורגים הכבדים שכיסו על החלונות, והבינו שאין מנוס ואין דרך לבריחה, ר' זלמן והעגלון יכלו רק להתפלל ולצפות לנס, עד מהרה הם שמעו צעדים כבדים מתקרבים והולכים, ר' זלמן התקרב אל הדלת וניסה לשמוע מה מדברים בחוץ, של מי הסוס והעגלה בחוץ? שמע לפתע קול עבה, איזה מין ציפור תפסת הפעם? שתי ציפורים במצודה אחת, נשמעה תשובת המארח הקשיש, מספר קולות בלתי מוכרים ליוו בצחוק אדיר את ההודעה המשמחת, הצעדים התקרבו ור' זלמן נאלץ להתרחק מהדלת שנפתחה לרווחה, ושהה פרצופים מאיימים בגסותם הציצו פנימה, יש לנו זמן לטפל בהם מאוחר יותר, תן לנו קודם לאכול ולשתות משהו לכבוד המאורע, נשמע שוב קולו של ראש הכנופיה. ר' זלמן והעגלון החזירו מפתח, המצב היה חמור והם ידעו זאת אל נכון, ר' זלמן התאושש ופנה אל המארח היהודי שהפילם בפח, אנחנו אמנם נפלנו לידיך אולם כדאי שתדע שמימתך לא תצליח, אני נוסע בשליחותו של הרבי הקדוש רבי שניאור זלמן "בעל התניא", ואין דבר שנסתר ממנו, הוא הזהיר אותי לפני צאתי לדרך לא ללון בבית אשר דלתו פונה לצד מזרח, ברגע שהבחנתי בכך רציתי לעזוב, אולם מסתבר שהיה כבר מאוחר מדאי, אולם עדיין לא מאוחר מדאי שאתה תעזור לי לצאת מכאן, זכור שהרבי לא יתן לך לבצע את זממך. מה הוא מפטפט כאן? שאל ראש הכנופיה את הזקן שביטל את הדבר כלאחר יד, והזמינם לבוא אחריו לאכול ולשתות כיד המלך.

הם יצאו והדלת שוב נסגרה אחריהם, לר' זלמן לא נותר אלא להתחיל לאמר תהילים ולהתפלל, בלב שבור ובדמעות התפלל כל הלילה כפי שעוד לא התפלל מעודו, הוא ביקש מהשם יתברך שיחלצו מהצרה שנקלע אליו, וקרא לרבו להמליץ טוב בעדו שיוכל להימלט מצרה זו. לפנות בוקר הם שמעו קול צעדים לפני הדלת שנפתחה בשקט, היהודי הקשיש עמד לפנייהם וקרא להם לצאת מיד ולהיעלם במהירות האפשרית, ר' זלמן לא האמין למשמע אזניו, הוא קפץ מהר ויצא החוצה כשהעגלון המשתאה ממחר בעקבותיו, הם העיפו מבט חטוף על ששת השודדים ששכבו שיכורים כלות על ריצפת החדר הסמוך, המארח היהודי הלך אתם וזירז אותם לצאת מהר ככל האפשר.

משל ונמשל

לחיות בהתבוננות ובמחשבה

משל למלך שיום אחד קרא לשלושת בניו ואמר: "ראו נא בני, הן ודאי יודעים אתם כי עז רצוני למנותכם למשרות רמות בממלכתי. אולם ידוע תדעו כי חוק בל יעבור הוא, כי לא ימונה איש למשרה כלשהי אם אינו ראוי לה בזכות מעשיו הטובים. לכן, בני היקרים, צאו למדינת הים למשך תקופה והשתדלו לעשות מעשים שיכשירו אתכם לקבל משרה חשובה". נפרדו הבנים ממנעמי השלטון והפליגו בספינה במשך ימים ארוכים. ככלות המסע, ירדו השלושה אל היבשה, ומול עיניהם השתרע גן רחב ידיים, מלבב עין ומשובב נפש. בגן נתקלו האחים בשלושה אנשים אשר העניקו להם מעצתם. פתח הראשון ואמר: "הכנסו נא אל הגן בשמחה, אך זכרו כי לא לאורך ימים תשארו כאן. בבוא הזמן תצטרכו לחזור כלעומת שבאתם". פתח השני ואמר: "הכנסו, אכלו ושתו כאוות נפשכם, אך דעו כי לא תורשו להוציא מכאן מאומה". השלישי עמד והזהירם: "ברצונכם להינות מהגן? בחרו נא רק את הדברים הטובים, אל תתקרבו אל הרעים". נכנסו השלושה אל הגן פנימה. עינם לא ידעה שובע מכל אשר ראו. עצים נאים, מעיינות מפכים, פירות עסיסיים, ציפורים שקולן ערב. חכמה אדירה של מתכנני הגן ניכרה מכל פינה. הראשון, עבר מעץ לעץ ומילא את כרסו בפירות שטעמם ערב. נהנה מכל רגע. השני אסף אבני חן שהתגוללו בפנינות נסתרות בגן. עמל יומם וליל בצבירת שכיות החמדה, כשאינו נח לרגע. האח השלישי ביקש להתחקות אחר חכמתו המופלאה של מתכנן הגן, ולכן, לא הניח דבר בלא שיבחן ויבדוק את תכליתו. הוא ידע כי אם ברצונו לשמור על צלילות דעתו, עליו לאכול ולהשיב את נפשו. גם הרשה לעצמו להכניס לכיסו אבני חן בודדות שנשאו חן בעיניו החוקרות. כך חלפו ימים ארוכים, עד ליום שבו הגיעו שליחי המלך והודיעו כי הגיע הזמן לשוב אל הממלכה. יצא הראשון, ששקוע היה במנעמי הגן, אל העולם הרחב. לא יכול היה לסבול את הניתוק מאותם מטעמים, ונפח את נשמתו. ביקש השני לצאת עמוס בשקים מלאים באבני חן, אך השומרים מיהרו לנשלו מכל עמלו ואף הכוהו מכות נמרצות. הגיע השלישי ועיניו מאירות, נוטל עמו חכמה עצומה. בצאתו הראה לשומרים את מעט האבנים שחפץ בכיסו, והללו הניחוהו לצאת איתם, בראותם כי לא ביקש לקחת עימו חבילות גדולות ממנעמי הגן. הגיעו השניים אל הארמון. את הראשון שפניו רוו וגופו כחש, לא הכירו השומרים וסרבו להכניסו. ואילו אחיו, שקנה חכמה, נכנס אל המלך, והלה קיבלו באהבה ובחיבה.

הנמשל: מי שעסק כל ימיו בהתבוננות ובמחשבה כדי להבין את מטרת העולם ותכליתו, זוכה לראות את פני השכינה.

(מתוך מאמר)

"אתם חייבים את חייכם לרבי שלכם" אמר היהודי, הנה קח את השטר הזה של 50 רובל תן אותו לרבי ובקש אותו להתפלל עבורי, לאחר מכן הוא נתן לעגלון הנחיות כיצד לצאת מהיער ולהגיע לישוב הקרוב, ישוב זה אינו רחוק ובאשר תגיעו לשם תודיעו למשטרה על מה שארע לכם כאן, אמר, ועתה מהרו והסתלקו. מהרו להסתלק מכאן.

ר' זלמן ריחם על היהודי הקשיש איך תסתדר עם השודדים הללו? שאל, ובכלל כיצד הגעת אליהם, ומה הם יעשו לך עכשיו? זה סיפור ארוך ועתה אין זמן לכך, השיב היהודי, אל נא תדאגו לי אלא מהרו והסתלקו מכאן. הם שמעו בקולו והסתלקו תוך מתן שבח והודיה להשם על הצלתם המופלאה והבלתי צפויה.

כאשר ר' זלמן הגיע לעירו ונכנס אל רבו "בעל התניא", הוא נתקבל בחיוך רחב ובסבר פנים יפות, "מדוע לא שמעת בקולי" שאלו הרבי. ר' זלמן השיב מבוייש קמעה באומרו, כי כאשר הבחין בטעותו היה כבר מאוחר. השיב הרבי: "ברוך השם שלא היה מאוחר מדאי, אולם היית צריך להיות זהיר יותר, גרמת לי לילה של נדודי שינה, איך שלא יהיה הרי שזה מדרכי ההשגחה, עליך היה לטעות ולתעות כדי לעזור ליהודי שני למצוא את דרכו". ר' זלמן שם על השולחן את סכום הכסף שאסף יחד, ומסר לרבי גם את השטר של חמישים רובל שקיבל מהיהודי הזקן בצירוף הבקשה להתפלל עליו, הצדיק נטל את השטר ושם אותו בסדק שבקיר בין שתי קורות.

כעבור מספר חודשים בא לביתו של "בעל התניא", קבצן זקן שביקש להתקבל על ידו, הרבי סירב לקבלו, אולם הוא הוציא מהסדק שבקיר את השטר של חמישים הרובל, ונתנו לר' זלמן כדי שימסור אותו לקבצן, ר' זלמן עשה כמצווה ובשעה שמסר את השטר לפרוץ היד, קשה היה לו להיזכר מאין הוא מכיר את פני האיש, הלה נטל את השטר והסתלק במהירות, ר' זלמן הביט אחריו בתמיהה הוא לא הכיר את האיש שלא היה אלא אותו מארח שתציל את חייו בליל האימים כאשר נפל במלכות השודדים ביער, מסתבר כי באותו בוקר עצמו ברח היהודי מביתו בהשאירו אחריו את כל רכושו, הוא נדד ממקום למקום, עד שהגיע לביתו של "בעל התניא", אולם כאשר נוכח לדעת כי הרבי אינו מוכן לקבלו, הבין כי עוד דרך ארוכה לפניו עד שעברו יפוע והוא יוכל לראות את הצדיק פנים אל פנים.

צ'ין אדם לחברו

איך להימנע מכעס

הרה"ק מוגסטינין זיע"א היה נוהג, שאם קרה והיה לו שום כעס על יהודי מ ישראל, לא היה פונה אליו באותו היום, אלא היה ממתיך עד למחרת ואומר לו: "אתמול היה בלבי הקפדה עליך".

הכנסת אורחים בסבר פנים יפות

הרה"ק רבי אהרן אריה (רבי ארון לייב) מפרעמישלאן זיע"א היה אומר: "כשם שאדם מקבל פני אורחים בסבר פנים יפות בעולם הזה, כך יקדמו פניו בעולם העליון".

כל אלמנה ויתום לא תענון

מסופר על הרה"ק רבי אביגדור זיע"א, אחיו של הרה"ק רבי חיים בעל ה"דברי חיים" מצאנו זיע"א, שנודמן פעם לעיירה לשבת ונתארח בבית גביר אחד. ונהוג היה באותם הימים, שבסעודת השבת היו מגישים לאורח חשוב את קערת החמין, והוא היה מחלק לכל אחד את מנתו כאילו הוא בעל הבית. הגישו לרבי אביגדור את הקערה, ולאחר שטעם ממנה המשיך לאוכלה עד תומה, ולא חילק למסובים האחרים. תמוה כל המסובים וחשבו שיש כאן איזו הנהגה נסתרת הנשגבה מבינתם. לאחר הסעודה לשאלתו של אחד ממקורביו, אמר רבי אביגדור לך אני יכול לגלות את הסיבה: כשטעמתי מהחמין התברר לי שהמשרתת היתומה טעתה ונתנה בו מעט נפט במקום שמן, אמרתי בלבי מוטב אסבול אני את טעם הנפט ואל יכעסו בעלי הבית על המשרתת היתומה.

הכרת הטוב של החזון איש

אחת משכנותיו של הרה"ק ה"חזון איש", (יומא דהילולא ט"ו מרחשון) הייתה דואגת ומסייעת לאשתו מאוד.

הכיר לה החזון איש טובה על כך, והיה לומד תורה עם בניה, מדי שבת בשבתו, במשך שלש שנים.

עזרה לזולת בלי לבייש

בין הבאים אל הרה"ק המקובל רבי חיים מנאני זיע"א, היה יהודי עני מרוד שהתפרנס מאיסוף אשפה ברחובה של עיר. משכורתו שהיתה דלה ביותר הספיקה בקושי רב לכלכלת בני ביתו, עד שלא נתאפשר לו לקנות בגדים לעצמו, לכן הסתובב הלה כל הזמן באותם בגדים מרופטים. מצבו העלוב של היהודי נגע ללבו הרחום של הצדיק, אשר רצה להיטיב עמו ולסייעו ברכישת ביגוד הולם, וכיון שידע שהלה יתבייש לקבל כסף לצדקה, התחכם כנגדו ר' חיים, שהכיר בטבעו של היהודי המצויין באמונת חכמים, טהורה ומחבב כליהם של צדיקים, הלך בכבודו ובעצמו לחנות בגדים, וקנה את הביגוד הנצרך ליהודי, כשבדעתו להגישם לפניו כבגדיו שלו, ר' חיים עשה שימוש קל בבגדים, וכאשר שיחר היהודי שוב לפתחו, קרבו אליו הצדיק ואמר לו: הואיל ומצאת חן בעיני, ברצוני להעניק לך מתנה מיוחדת שאינני נוהג לתת אותה לכל אחד, ובתוך כך הושיט לו את הבגדים. שביב אור ניצת בעיני היהודי, ובפנים קורנות מאושר נטל את צרור הבגדים, ובלבו חשב מה גדולה הזכיה שנפלה בחלקו, לזכות ולהשתמש בכלי תשמישו של ר' חיים סנואני. היהודי הודה בפה מלא לצדיק על מתנתו הנפלאה, ומאו התהלך בבגדים אותם קיבל מהצדיק שהלמו היטב את מידותיו, לשמחת ר' חיים לא היה קץ על כך, שזכה לשמח את העני ולתת לו צדקה בעקיפין מבלי שהלה יתבייש בכך.

הילולא דצדקיא

שבת קודש י' מרחשון

גד בן יעקב משבטי יה (ב' אלפים - שכ"א) הרה"ק רבי אריה לייב אויערבאך מסטאניסלוב ב"ר מרדכי (תק"י)

יום ראשון י"א מרחשון

משותלח בן חנוך

רחל אמנו

בנימין בן יעקב משבטי י-ה

הרה"ק רבי מנחם נחום מטשערנוביל ב"ר צבי

(תקנ"ח)

(הרה"ק רבי אברהם ב"ר יצחק מתתיהו מסלונים

(יסוד העבודה - תרמ"ד)

יום שלישי י"ג מרחשון

הרה"ק רבי זאב וואלף קיצעס (תלמיד הבעש"ט -

תקמ"ט)

הרה"ק רבי ברוך מקאסוב ב"ר אברהם (יסוד האמונה

ועמוד העבודה - תקמ"ג)

יום רביעי י"ד מרחשון

הרה"ק רבי אברהם אלימלך הי"ד מקארלין ב"ר

ישראל (תש"ג)

יום חמישי ט"ו מרחשון

מתתיהו בן יוחנן כהן גדול

הרה"ק רבי צבי הירש מטשורטקוב ב"ר מאיר

מטיקטין (תקי"ד)

הרה"ק רבי לייב בעל היסורים (תקצ"ו)

הרה"ק רבי אברהם ישעיהו (חזון איש)

ב"ר שמריהו יוסף (תשי"ד)

הרה"ק רבי שמואל מדאראג (אמרי שפר)

ב"ר שרגא פייביש (תרמ"ב)

יום שישי ט"ז מרחשון

רבי עמרם חסידא ב"ר משה נחום - תקצ"ו)

הרה"ק רבי אלעזר מן שך ב"ר עזריאל (תשס"ב)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נטילאל הכהן רביטבין שליט"א
מח"ס "זב אבי אורח" רפרס יוסף הדרש" על המצוות.

שנים מקרא ואחד תרגום (ד')

א) התרגום צריך לקרוא בלא טעמים. (כף החיים סימן רפ"ה ס"ק י"ב)

ב) אין לקרוא תרגום תחילה ואחר כך ב' פעמים מקרא, אלא יקרא שנים מקרא, ורק אחר כך יקרא תרגום. (כף החיים שם ס"ק ו')

ג) הלומד הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום באמצע חזרת הש"ץ, וקדיש, לא די שלא יקבל שכר, רק יקבל עונש על כך, ואפשר דאפילו בדיעבד לא יצא ידי שנים מקרא ואחד תרגום, דהוי מצוה הבאה בעבירה. (ארחות יושר, להגר"ח קניבסקי זיע"א, ערך תפילה, עמוד ק"ד אות כ"ח).

ד) כ"ק מרן האדמו"ר משומרי אמונים בעל ה"חוקי חיים" התבטא פעם שאכן אפשר לצאת להעביר הסדרה שנים מקרא ואחד תרגום עד לפני סעודת היום של שבת קודש, אבל היאך יכול יהודי לגשת לקדש על היין בליל שבת קודש בלי להעביר על הסדרה, והענין הגדול ביותר והו בערב שבת קודש לפני חצות היום. (הליכות קדוש)

קרית קרעטשניף רחובות

טל: 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com

לע"נ

הרה"ק רבי מנחם נחום מטשערנוביל

ב"ר צבי זיע"א

נלב"ע י"א מרחשון תנצב"ה